

мѣжду едновѣрцитѣ, подбуждава отмѣствяване, ненависть къмъ враговетѣ, убийство и измѣчване (особенно тѣзи, които неприематъ исляма), отъ една страна дава залъгване за чувственностъ, сладострастие (дозволение многоженство, наложничество, чърнооки гурни въ рай¹⁾) отъ друга страна стѣснява живота съ множество обряди омовения, религиозни пѣтешествия, на които придава твърдѣ голѣмо значение. Недѣлний празникъ полага въ петѣкъ (деньтъ на дохожданието на Мохаммеда въ Медина), постъ въ срѣда (деньтъ, когато Богъ испроважда наказания на нечестивитѣ). Назначенъ е билъ цѣль мѣсець за постъ Рамазанъ (септемврий). Обаче поста се полага само денемъ до заходъ на слънцето, а нощемъ се дава разрѣшеніе на всичко. Единъ отъ блискитѣ роднини на Мохаммеда Абу-Бекиръ събралъ всичкитѣ му изрѣчения въ книга Алкоранъ, признаваема отъ мохаммеданитѣ за священна. Освѣтъ Алкорана извѣстна е друга, ако и не толкози священна, книга Сунна — сборникъ отъ различни мохаммедански предания: шийти (Персѣтъ) приематъ единъ Коранъ, суннитѣ (Арабитѣ, Турцитѣ) освѣтъ Коранътъ приематъ и Сунната.

Шестий вселенскій съборъ билъ свиканъ въ Константинополъ въ 680 г., при императора Константина Погоната, противъ ерестъта на Монофелититѣ. Монофелититѣ признавали въ Иисуса Христа двѣ естества, нѣ една Божествена воля. Това е било опитъ отъ страна на гръцкитѣ императори, какъ да е да помирятъ православнитѣ съ Монофелититѣ т е., съ Евтихианитѣ, защото непрестаннитѣ вълнения отъ страна на Монофелититѣ заплашвали империята съ голѣма опасностъ (което въ послѣдствие се изпълнило, защото Монофелититѣ въ Сирия и Египетъ много спомагали на мухаммеданскитѣ завоевания). Като признавали въ Христа истинно човѣческо тѣло, Монофелититѣ правили отетѣжка на православнитѣ, а отричали душата човѣческа и на нейно мѣсто признавали единъ божественъ умъ, една божеска воля въ Господа Спасителя, — съ което се прилагали къмъ мнѣніята на Монофелититѣ. Шестий съборъ осждилъ Монофелититѣ и опредѣлилъ да признаватъ въ Иисуса Христа двѣ естества: Божеско и човѣческо и по тия двѣ естества двѣ воли.

Подиръ изминуването на единадесетъ години, събора отново открилъ зесѣданията си въ царскитѣ палати, нарѣдени Труляски, за утвърждение на нѣкои правила, които се касали до църковното

¹⁾ Хубавици за мохаммеданскій рай. Прѣвъ.